

Aconseguir que el català sigui una llengua d'ús al plenari cercant la complicitat de la resta d'eurodiputats, fer un seguiment estricte del compliment per part de l'Estat espanyol de les obres del corredor mediterrani aprovat per la UE i demanar al Parlament Europeu, amb diferents matisos, que insti a la negociació entre Catalunya i Espanya per exercir el dret a decidir el 9N. Francesc Gambús (UDC), Javi López (PSC), Ernest Maragall (ERC), Jordi Sebastià (Compromís), Ramon Tremosa (CDC) i Ernest Urtasun (ICV) s'han compromès a treballar-hi conjuntament, tot i que pertanyen a quatre eurogrups diferents: el PPE, el PSE, Els Verds-ALE i l'ALDE.

Eurodiputats que es mullen

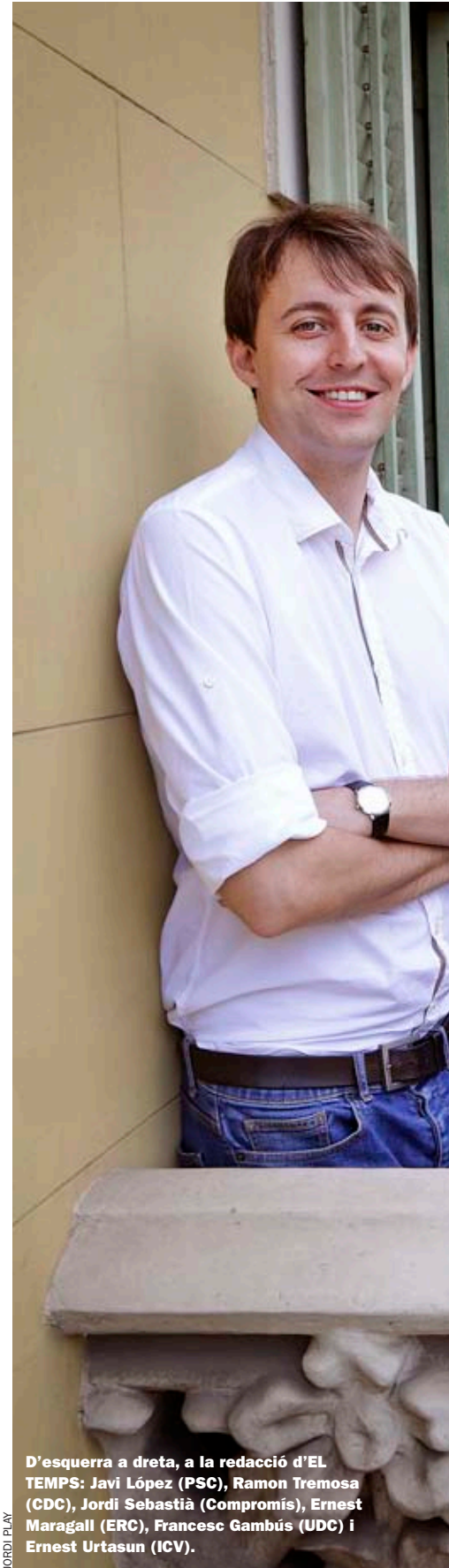
La redacció d'EL TEMPS de Barcelona acull una trobada amb sis dels eurodiputats escollits als Països Catalans en les darreres eleccions europees del 25M. Marina Albiol (EUPV) i Josep Maria Terricabras (ERC) finalment no han pogut assistir al debat. Els sis eurodiputats es fan la foto de família. El fotògraf els endreça no pas per color polític, sinó per indumentària. Tots ells tenen un tracte molt proper i ja donen una idea de la capacitat de treball en equip que podran demostrar en algunes qüestions de país. Els demanem què poden fer plegats, i després d'una hora llarga de conversa, en surten compromisos fermes.

—En la darrera legislatura, diputats de CiU, ERC i ICV van fer un front comú per defensar el català, una unitat sense matisos que, vista des de fora, es feia estranya, perquè en la política nacional les sigles massives sovint pesen massa. Fa la sensació

que a Brussel·les es fa més pinya. Volem demanar-vos si aquest pacte per la llengua seguirà vigent a partir d'ara.

—RAMON TREMOSA: Amb ERC i ICV vam treballar per aconseguir un reconeixement simbòlic del català, la utilització del català en plenari, que no té costos econòmics ni logístics, és una qüestió de simple bona voluntat política. I de fet, ja teníem compromisos de diferents grups, i un compromís públic de Martin Schulz. En aquest sentit, ara que torna a ser president del Parlament europeu, tenim una segona oportunitat. Aleshores, jo sempre havia dit que fos la Maria Badia (PSC) la primera diputada a intervenir en català, per a ella l'honor i la glòria. Per tant, Javi López, tu que ets de la seva família política, et passo aquesta oferta, no tinc interès a ser el primer, sinó que el català tingui aquest reconeixement com a llengua normal i no minoritzada.

—JAVI LÓPEZ: Ja ho farem a sorts, no?



D'esquerra a dreta, a la redacció d'EL TEMPS: Javi López (PSC), Ramon Tremosa (CDC), Jordi Sebastià (Compromís), Ernest Maragall (ERC), Francesc Gambús (UDC) i Ernest Urtasun (ICV).



—JORDI SEBASTIÀ: Però si fas la intervenció en català no et tradueixen, oi?

—TREMOSA: És com si la fas en xinès, no hi haurà ningú que t'entengui! Però més que forçar un dia a parlar català i que em facin callar i fer un numeret, que no ho vull, vull una solució estable de reconeixement formal.

—ERNEST MARAGALL: Bé, tampoc no ens farien callar, Ramon.

—ERNEST URTASUN: El que hauríem de fer és tornar-ho a elevar a la conferència de presidents.

—TREMOSA: Exactament, un cop estigui formada la mesa del Parlament, amb el president i els 14 vice-presidents, signem una carta conjunta i la presentem, això es pot començar a preparar avui mateix.

[La resta d'eurodiputats responen amb un "sí, i tant".]

—SEBASTIÀ: No sé si, en accions anteriors de reivindicació del català al Parlament, algun valencià hi ha participat, em fa l'efecte que no... Tant l'Ernest Maragall com jo hauré d'insistir a fer pedagogia dins del nostre grup, l'ALE.

—URTASUN: Potser val la pena pensar si més enllà de firmar la carta nosaltres, no hauríem de recollir més firmes.

—SEBASTIÀ: Fer pedagogia amb la resta, em sembla bé.

—MARAGALL: Aquest impuls ens ha de permetre treballar en el mateix sentit pel dret a decidir, és un objectiu que crec que també hem de compartir els eurodiputats que som aquí.

—TREMOSA: Amb la llengua, jo faria només catalans primer, perquè la feina dels catalans l'hem de fer els catalans i prou. Més que buscar firmes d'alemanys o anglesos, faria catalans, i fins i tot li ho diria a Santiago Fisas (PP).

—MARAGALL: També els ho podríem dir als espanyols que volguessin.

—URTASUN: A mi, els d'Izquierda Unida em signaran segur.

—LÓPEZ: Tots els eurodiputats catalans han fet molt bona feina en aquest sentit, també els eurodiputats del PSC, i han parlat molt amb en Martin Schulz i amb la mesa del Parlament per intentar trobar complicitats, que és el que s'ha de fer en un espai com l'Europarlament. I en aquest sentit, en Schulz serà una connexió molt important. És una qüestió molt simbòlica, de reconei-



xement nacional, de com som, i com més complicitats puguem construir en aquest sentit, millor.

—MARAGALL: I els mallorquins?

—TREMOSA: La Rosa Esteràs (PP) discrepa de la línia de Bauzà en política lingüística, m'ho ha dit obertament. Ara bé, una altra cosa és que ho manifesti públicament.

—MARAGALL: Bé, doncs garantim el suport del gruix català, això ja està, i tirem endavant aquesta carta conjunta en qualsevol cas.

—URTASUN: Jo crec que si aconseguim més signatures, per què no? Si tenim uns quants liberals, uns quants socialistes, uns quants verds...

—TREMOSA: Però només espanyols?

—URTASUN: No, d'on sigui.

—SEBASTIÀ: És que precisament nosaltres en el subgrup d'ALE, molts eurodiputats nacionalistes hi voldran participar.

—MARAGALL: Però que això no es confongui ni perjudiqui la qüestió més complexa i de fons, que és el dret a decidir.

—FRANCESC GAMBÚS: Comparteixo el que hem dit, cadascú dins del seu grup procura treballar en aquesta tasca conjunta que és la defensa de la llengua, i busques complicitats en alguns casos perquè t'ajudin a impulsar-ho

“La feina dels catalans l'hem de fer els catalans i prou”

i en d'altres simplement perquè no et posin pedres al camí. Jo hi estic d'acord amb el Ramon, que el primer impuls a la carta conjunta hauria de ser més nostre, però això no exclou que la setmana següent surti un text de suport a aquesta iniciativa i que sigui més ampli. Però jo aposto perquè la primera posició feta pública sigui la nostra, perquè no hem de buscar més padrins que nosaltres mateixos, que fem la feina que ens correspon.

—URTASUN: Sí, fem-ho en dues etapes.

—SEBASTIÀ: Jo estic obligat a convidar González Pons a signar la primera carta. Durant la campanya ho va dir, que defensava el valencià a Europa.

—URTASUN: Aleshores hem de ser curosos amb la redacció de la carta.

—SEBASTIÀ: Jo us demanaré una referència, que al País Valencià el català s'anomena majoritàriament valencià, perquè no hi haja qui puga dir que no per aquesta qüestió.



“Hem d'intentar evitar qualsevol ‘no’ explícit a Europa”

—GAMBÚS: Hem de ser una mica flexibles, recollirem més suport. Si amb un redactat diferent se'l pot incorporar, serà interessant.

—TREMOSA: Seria notícia!

—SEBASTIÀ: Igualment, pense que no hi participarà, perquè ara està molt pressionat.

—MARAGALL: Jo vaig parlar amb González Pons fa nou anys per arribar a un acord entre l'Institut d'Estudis Catalans i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, i ens vam entendre.

—URTASUN: Per tant, la carta inicial després l'obrim a la resta d'eurodiputats?

—TREMOSA: Primer l'obrim al nostre àmbit lingüístic, i potser tenim sorpreses positives.

—SEBASTIÀ: Al grup socialista hi ha dos valencians, supose que no tindran problema.

—URTASUN: Ramon, al marge de la carta, com tornem a elevar-ho a la conferència de presidents?

—TREMOSA: L'entreguem a Martin Schulz directament, perquè ell ho posi una vegada més a discussió dels 14 vice-presidents. Ell sap perfectament de què va, perquè m'havia rebut diverses vegades.

—LÓPEZ: Tenir del nostre costat el president del Parlament és molt important. Seria una gran victòria, l'ús del català al plenari.

—MARAGALL: I no parlem de la consideració de llengua oficial?

—TREMOSA: Per això has de ser un Estat.

—Parlant d'Estats, quina posició espereu que tinguin els vostres grups davant la reivindicació del dret a decidir de Catalunya? Alguns, com els Verds, s'hi han mullat amb una defensa aferrissada, d'altres han guardat silenci i d'altres hi han fet referències velades. Però ara ja no estan en campanya...

—MARAGALL: ERC posarem en marxa una iniciativa formal en aquest sentit buscant el suport màxim del Parlament Europeu, amb un declaració escrita.

—TREMOSA: Te l'haurà d'acceptar la mesa, eh?

—MARAGALL: D'acord, jo no dic que estigui ja fet, però hem de treballar-hi. I millor si anem units, no?

—SEBASTIÀ: Més que el suport de l'ALE, del qual Ernest Maragall i jo formem part, i és normal que tinguem el suport perquè som els partits nacionalistes, és molt important que els Verds haja estat el grup que més clarament ha apostat pel dret a decidir.

—MARAGALL: Però és dret a decidir i és consulta el 9N.

—SEBASTIÀ: És un marc general, però és clar, cal votar el 9N.

—Per part del grup ALDE, del qual CDC forma part, la incorporació de Ciudadanos i UPyD pot ser un fre?

—MARAGALL: Home, si canvia el grup, almenys esperem que no canviï en Tremosa!

—TREMOSA: Escolta, Ernest, quan tu eres al tripartit jo ja feia llibres sobre l'espòli fiscal! [tots riuen]. El grup mai no s'ha pronunciat sobre el tema, el Partit Liberal sempre ha dit que aquests temes són interns i que a Brussel·les només es parla de temes europeus. Escòcia votarà el 18 de setembre, i no hi ha hagut cap debat al Parlament europeu ni en comissió ni en plenari. Una altra cosa és que el tema sigui moda, que els *think tanks* en parlin o que et preguntin *off the record*. Jo seria partidari que si el nostre cas anés com el d'Escòcia, bon senyal, perquè internament han trobat la manera de dialogar. Si no hem de fer mocions estranyes ni hem de demanar respecte pels drets fonamentals bàsics, millor.

—SEBASTIÀ: Ramon, però això és realista, en les dates en què ens trobem?

—MARAGALL: Nosaltres no estem en aquesta línia. Els entorns institucionals són molt diferents, i això ho ha reconegut la UE.

—URTASUN: Hem d'evitar el fracàs en tot allò que fem. És millor fer gestos simbòlics que no pas fer una gran declaració i fracassar. Ernest, donem-li dues voltes a la iniciativa del dret a decidir, perquè el pitjor que ens pot passar és llançar una declaració escrita i no sortir-nos-en.

—TREMOSA: La declaració escrita l'ha d'acceptar la conferència de presidents... Serà difícil. En campanya vaig ser molt prudent prometent coses per no crear expectatives.

—MARAGALL: La qüestió estarà sobre la taula i haurem d'adoptar decisi-



“La UE fracassa perquè no ha sabut generar en els ciutadans un sentiment de pertinença”

ons i pensar sobre com formalitzem les nostres accions. Però com a catalans i representants del poble que ens ha votat, no ens podem quedar de braços plegats.

—GAMBÚS: Jo també insisteixo en la idea que és molt important estalviar-nos fracassos, hem de poder avançar sabent que podem tenir un suport explícit en algun aspecte, perquè si anem fent iniciatives que ens condueixen a encadenar fracassos, acabarem perjudicant-nos. Tinguem present aquest esquema d'evitar un “no” explícit.

—MARAGALL: Ho comparteixo, Francesc, però crec que no s'entendria que en aquest punt del procés no hi hagués una acció política per part nostra a Brussel·les.

—LÓPEZ: És evident que els debats nacionals afecten el Parlament Euro-

peu, i el dret a decidir estarà present durant els propers mesos. S'ha explicar aquí, però també s'ha de poder explicar que no dependrà del Parlament europeu que hi hagi una consulta a Catalunya, i s'ha de ser honest amb aquesta qüestió.

—MARAGALL: Ningú no ho afirma, això.

—LÓPEZ: Però de vegades ho pot semblar. Si volem que hi hagi una consulta, i jo vull honestament que hi sigui, crec que l'única forma viable de defensar-la és que hi hagi una negociació amb l'Estat. Que Brussel·les pot ser una caixa de ressonància per parlar de la realitat nacional de Catalunya i del conflicte polític que hi ha i de l'actitud que té el Govern de Mariano Rajoy d'aquesta realitat, segur. I Brussel·les pot intensificar el missatge que el Govern espanyol s'ha de moure per dialogar perquè té un problema polític, també. La UE és molt escrupolosa amb la realitat dels Estats, i encara que jo voldria que fos una altra cosa, avui la UE és un club d'Estats. Però sí que ha anat enviant alguns missatges a l'Estat perquè faci canvis institucionals perquè hi hagi una votació legal. Parlar a l'Eurocambra del que passa a Catalunya perquè es reforcin aquests missatges és positiu.

—URTASUN: La consulta ha de passar per una negociació amb l'Estat, però les institucions europees poden ajudar que es faci, el nostre objectiu ha de ser que la Comissió Europea i el Parlament forcin l'Estat a una negociació, i no pas que la consulta la reclami el Parlament Europeu.

—LÓPEZ: La UE ha dit reiteradament que el camí pels espais unilaterals és nul, i igualment, l'espai d'un Estat quan té un problema d'aquesta envergadura per no abordar-lo amb diàleg, també dins d'Europa és nul.

—MARAGALL: És una posició que podem conèixer com a dada política, però és la posició que no hem d'acceptar i resignar-nos. Què fem tenint en compte que això pot acabar essent així des del punt de vista de l'Estat espanyol, que es nega al diàleg? Quin paper podem jugar nosaltres perquè les institucions europees ens ajudin a exercir un dret fonamental? Estic segur que aquí tenim espai per córrer. Ja sé que no és ni automàtic ni fàcil, i que hem de parar compte de no perdre batalles.

—LÓPEZ: Jo diria que la posició de la UE és força raonable.

—URTASUN: Jo crec que li hem de dir a la gent que evidentment la consulta haurà de passar tard o d'hora per un acord amb l'Estat, però que des de les institucions europees podem fer feina perquè ens ajudin que aquest acord arribi. Això no dependrà de la Comissió o del Parlament, però poden donar una empenta.

—TREMOSA: La mateixa Viviane Reding –vice-presidenta de la Comissió i comissària de Justícia, Drets Fonamentals i Ciutadania– va dir “negocieu-ho sense línies vermelles”

—LÓPEZ: Estic bàsicament d'acord amb aquesta recomanació.

—URTASUN: És més, tenim una oportunitat de fer arribar el missatge a Jean-Claude Juncker, que s'ha de reunir amb tots els eurogrups, i una cosa que podem fer, ja que en aquesta trobada tenim representació en quatre grups –Verds-ALE, ALDE, PSE i PPE–, és posar-nos d'acord per interpellar-lo sobre la qüestió. I anunciar que quatre grups diferents del Parlament li preguntarem sobre què pensa fer perquè els catalans puguem votar.

—Tots els eurodiputats diuen que hi estan d'acord.

—SEBASTIÀ: Si voleu l'interpel·le jo, que no sóc estrictament català i que no es veja tant... En tot cas, jo, com a nouvingut, potser peque d'innocència, però crec que cal remarcar la situació real, que és que hi ha un subjecte de dret públic que és el poble català, que vol exercir el dret a votar el seu futur, i l'Estat espanyol no el deixa. I el temps de la data marcada per al 9N es va acostant i el Parlament europeu, en tant que no és una competència seua, no diga res ni faça cap moviment en aquesta línia, a mi com a ciutadà em decebria molt. Per tant, jo crec que això ho hem d'assumir: el Parlament europeu, encara que no siga la seua competència, ha de dir alguna cosa si l'Estat espanyol no permet la consulta.

—URTASUN: Ja sabem què respondrà Juncker, però el tema és si l'interpel·lem des de quatre grups diferents, perquè políticament tindrà força.

—LÓPEZ: Hi estic d'acord, però ja sabeu que la posició que té el grup socialista respecte al dret a decidir té matisos diferents.

—MARAGALL: En qualsevol cas, jo prefereixo fer accions, i si després no surten, ho haurem intentat; però el que no vull és no fer res per por de fracassar.

—TREMOSA: Ho haurem de fer, però la pressió espanyola serà molt gran, i allà hi ha centenars de funcionaris que fan la feina de taponar. Nosaltres podem anar porta per porta, però ells tenen un exèrcit dedicat a fer-nos fracassar.

—SEBASTIÀ: Però hi ha el cas d'Escòcia, i moltes situacions han canviat. Tampoc no podem quedar-nos plegats de braços.

—Parlem de l'espai comunicatiu català. La carta europea de les llengües defensa precisament que els mitjans de comunicació puguin travessar fronteres administratives per atendre els territoris en què es parla aquesta llengua. Què es pot fer en aquest sentit, per exemple pel cas de TV3 al País Valencià?

—SEBASTIÀ: Es poden fer iniciatives, es poden presentar denúncies davant la Comissió Europea, i com més parlamentaris ens donen suport, millor. El que passa és que, realment, la capacitat d'actuació sobre la realitat de



JORDI PLAY

cada Estat per part de les institucions europees és molt baixa. De vegades és frustrant, perquè molta gent pensa que a Europa algunes coses s'arreglaran, però no sempre és així. De fet, han arribat denúncies sobre la vulneració de la carta dels drets lingüístics, i no funciona. Al final, la potestat estatal va contra aquesta carta de les llengües. La gent es desencorajta quan veu que la UE no garanteix determinats drets fonamentals.

—MARAGALL: La televisió sense fronteres, com està passant amb les telecomunicacions, hauria de ser un criteri fonamental de la UE.

—TREMOSA: Quan vam denunciar el tancament dels repetidors de TV3 al País Valencià, apel·lant als drets fonamentals de la UE, la comissària Viviane Reding ens va contestar: "Si TV3 tingués la seua a Perpinyà, sí que hi intervindríem, perquè seria una qüestió entre Estats, però com que la seua és a Barcelona, és un tema intern de l'Estat espanyol". Això ho tenim per escrit. Perquè vegeu com està el pati des d'aquest punt de vista!

—MARAGALL: Vol dir que ho hem de tornar a intentar. I si podem trobar nous camins, doncs els explorem.

—LÓPEZ: Hem de continuar treballant en la defensa de la realitat pluri-

“És millor fer gestos simbòlics que no pas fer una gran declaració i fracassar”

nacional que hi ha aquí, és evident que les institucions europees han de poder jugar-hi un paper, i que nosaltres, de la mà com s'ha fet fins ara, hem de continuar treballant-hi, sobretot quan hi ha atacs tan flagrants com el cas de TV3 i Canal 9.

—GAMBÚS: Amb el tema de la llengua sí que tenim molts menys matisos dels que podem tenir en el dret a decidir, i la unitat d'acció en la llengua ja la coneixem, com també coneixem que el fet que sigui un afer intern pot emmarcar el conflicte dins de l'Estat, i per tant, la primera reacció de la UE sempre és mantenir-se'n al marge.

—La sensació generalitzada a la societat és que el fet de ser ciutadà europeu no és garantia que els drets fonamentals estiguin plenament garantits. Aquesta desprotecció explica en part la baixa participació que registren sempre les eleccions europees?



“Jo prefereixo fer accions, i si després no surten, ho haurem intentat, sense por del fracàs”

les competències dels Estats i de les comunitats autònomes i es possessin a tocar competències, diríem que tenim una Unió invasiva. La nostra feina és exigir al Parlament europeu la visió europeista.

—SEBASTIÀ: En Ramon ha estat molt realista quan ha dit que la UE era un club d'Estats, i lluitar contra això és dur. La frustració és aquesta, que malgrat que hi ha hagut una part de la cessió de la sobirania dels Estats a la UE, encara és un club d'Estats. Jo sóc un gran europeista, però la cessió de la sobirania no ha arribat ni de bon tros on havia d'arribar i no ha creat en cap moment el concepte de ciutadania europea. Aquest ha estat el gran fracàs, la UE no ha sabut generar en els ciutadans un sentiment de pertinença a Europa. Com a mínim haurien de quedar garantits drets fonamentals que no estan garantits. La violència contra la dona a Itàlia, en alguns casos considerada com a atenuant com a crim passional; la interrupció de l'embaràs, amb una legislació totalment diferent en cada Estat... Vull dir que Europa ha d'homologar drets, i d'aquí ve la gran desafecció.

—URTASUN: També hi ha un problema institucional. Amb les llibertats fonamentals que estan minvant, la Comissió Europea hauria de posar el crit al cel i no ho fa, perquè està absolutament abandonada als interessos dels Estats membres.

—LÓPEZ: Parlem molt de què podem fer com a eurodiputats catalans, però jo crec que tots els eurodiputats hauríem de reforçar el paper del Parlament davant del Consell, per empoderar els ciutadans amb l'única institució amb la qual tenim un contacte directe, és molt important per fer el pas de ser un club d'Estats a una estructura



“Els nomenaments de Schulz i Juncker des del Parlament han estat vitals per democratitzar la UE”

—GAMBÚS: Aquesta és una qüestió conflictiva, i nosaltres la vivim molt de prop. El cert és que volem

que s'aixequin les fronteres dins d'un Estat, però si tinguéssim una UE que en tot traspassés les fronteres i

institucional europea, que és el que m'agradaria però que no ho és.

—MARAGALL: Doncs el nomenament de Martin Schulz amb un acord entre els dos grans va en direcció contrària.

—GAMBÚS: No ho crec.

—LÓPEZ: Jo entenc que els nomenaments de Schulz i Juncker des del Parlament són un pas molt important per democratitzar les institucions europees.

—MARAGALL: Aquest acord no surt d'una lògica parlamentària, tot i que legítimament tenen la majoria, sinó que surt d'un acord extraparlamentari evidentment fet al club d'Estats.

—URTASUN: Schulz és president del Parlament europeu perquè es va decidir a Berlín una setmana abans, no és fruit de cap dinàmica parlamentària!

—GAMBÚS: Hem de ser conscients que els tractats diuen el que diuen, i el nomenament dels candidats per part del Parlament europeu és un pas important. No ho menystinguem perquè és un acord entre els dos grans i hi ha hagut partits que n'han quedat més al marge. És una victòria en tota regla del Parlament europeu contra el Consell Europeu. Una victòria que es gestava fa uns mesos quan els partits van decidir fer primàries per triar els seus candidats.

—SEBASTIÀ: Hi estic d'acord, és una victòria mínima, però és important. Si la proposta és Juncker, vol dir que Juncker ha guanyat, això ja és alguna cosa, cal ser justos.

—URTASUN: Es pacten tots els càrrecs institucionals al marge del Parlament, no ho oblidem, tot això es pacta fora d'Europa.

—LÓPEZ: Home, Ernest, els nomenaments de càrrecs són un pacte institucional. Si els Verds tinguessin la meitat de governs a Europa, tindrien la meitat de comissaris...

—URTASUN: Hi havia molts eurodiputats verds que hauríem votat Schulz de president del Parlament.

—LÓPEZ: Tu vas dir que no!

—URTASUN: Però no l'hem votat per la manera com s'ha fet el procés.

—GAMBÚS: De vegades ens oblidem de la importància del Parlament a l'hora de construir i donar exemple, i no veurem cap Govern europeu on

el president de l'Estat escollit després vagi el Parlament i li veti algun ministre perquè no li agrada. Això ja ha passat al Parlament europeu.

—Tanquem aquest debat amb una qüestió històricament reivindicada des dels Països Catalans, i que des de fa pocs mesos té el vist-i-plau europeu, el corredor mediterrani. Però l'Estat espanyol té a les seves mans la decisió d'invertir una part del pressupost i de fer avançar les obres per tal de complir el calendari establert per la UE. No està gens clar que l'Estat, que mai no ha volgut el corredor mediterrani, vulgui abocar massa esforços en aquest mandat de la UE. Europa ha de ser la garant d'aquest procés?

—GAMBÚS: Aquí no trobarem que la Comissió digui que això és un afer intern de l'Estat, perquè afecta diferents països. Això juga al nostre favor.

—TREMOSA: Jo he preguntat en seu parlamentària a un alt càrrec de la Direcció General de Transports què passa si un país inverteix molt en trens però són un altre tipus de trens. Em va respondre que seria voluntat de la Comissió condicionar tots els fons europeus en aquest país a l'efectiu cofinançament de les xarxes de transport d'interès europeu. Perquè el corredor mediterrani no és el tren dels catalans i dels francesos, és un tren europeu. Ara bé, una altra cosa és que la Comissió tingui poder per arribar a aquest extrem. Si Espanya hagués pogut fer una minoria de bloqueig amb França i Itàlia, la Comissió no hauria pogut imposar el mapa de xarxes de transports transeuropees que ha imposat. El corredor mediterrani ara és un reglament que no deixa marge de maniobra, és de literal transposició.

—URTASUN: I el PP vol revisar el reglament i obre un front dient que no hi està d'acord.

—TREMOSA: Però no tindrà suports per reobrir el debat. Però és molt inquietant, perquè demostra que no té ganes de fer aquest tren, i Espanya ja s'ha saltat moltes directives.

—MARAGALL: Crec que nosaltres hem de tenir una funció de vigilància permanent.

[Tots hi estan d'acord.]

—GAMBÚS: Hem de ser prou intel·ligents per anar a buscar diputats del Llenguadoc, per exemple, no només catalans i valencians, perquè si l'eix queda tallat a l'Estat espanyol, França també en queda perjudicada. Crec que no hem de fer una defensa estrictament local, sinó europea.

—SEBASTIÀ: De vegades tendim a pensar que l'eix mediterrani acaba a Alacant, però per a Múrcia i Andalusia és absolutament fonamental, i crec que hem de fer també una feina pendent de contactar amb ells perquè són clau. I en tant que jo també sóc eurodiputat de la Chunta Aragonesista, cal destacar que la utilització de la Travessia Central dels Pirineus com una alternativa al corredor mediterrani és una eina electoral partidista del PP, que no correspon a una demanda real a l'Aragó. La Chunta Aragonesista, sense renunciar a la idea d'un corredor central, entenen que el corredor mediterrani ja existeix *de facto*, però cal dotar-lo de les infraestructures perquè sigui competitiu i eficaç. Ells diuen que amb vista al futur, d'acord amb el corredor central, però saben que cal prioritzar el mediterrani, sense cap dubte. És falsa la competició que ven el PP entre l'Aragó i els Països Catalans.

—TREMOSA: L'Estat català construirà abans el corredor mediterrani, perquè si hem d'esperar que l'Estat espanyol el faci...

—URTASUN: L'Estat català trigarà una mica, eh? Si hem de ser realistes...

—LÓPEZ: Hi ha eurodiputats catalans que han estat fent molt bona feina pel corredor, i el que cal és que estiguem a sobre del compliment d'allò aprovat a Brussel·les, i alhora també a sobre del compliment del finançament per part de l'Estat espanyol. Aquesta és l'estratègia, estar-hi molt a sobre i picar a la porta de la UE perquè ens ajudin.

—MARAGALL: Això implica una tasca parlamentària d'interpel·lació contínua, hem de fer molta feina. Ja sabem què ens espera...

Gemma Aguilera
Àlex Milian